

Συνέντευξη
στον **ΑΝΔΡΕΑ ΚΟΥΝΙΟ**
andreaskounios@gmail.com

ΝΙΚΟΛ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Τα στερεότυπα τα έχουν σπάσει ήδη οι γυναίκες που κατείχαν το ίδιο αξίωμα πριν από εμένα

Νικόλ Νεοφύτου. Ετών 28. Κοινοτάρχης του χωριού Φοινί. Μπορώ να σας το δείξω στον χάρτη, αλλά πέραν τούτου ουδέν. Πριν από τα 18, δεν περνούσε Κυριακή που να μην πάμε εκδρομή με το λεωφορείο του πατέρα μου. Ένα πράσινο, με πόρτες που άνοιγαν ηλεκτρονικά και που το ταμπλό του θύμιζε το διαστημόπλοιο Apollo 13. Μα Καραβάς, μα Λάμπθος, μα Κερύνεια, μα Ακανθού, μα Μύρτου, μα Τρίκωμο. Ακόμα, Μπογάζι, Λεονάρισσος, Άγιος Θεόδωρος, Γιαλούσα, Ριζοκάρπασο και, στο τέρμα, το μοναστήρι του Αποστόλου Ανδρέα. Και δεν ήταν μόνο αυτά. Ήταν και το μοναστήρι του Αγίου Ηρακλείδου, η Ψημολόφου, οι Εργάτες, ο Γερόλακκος, ο Άγιος Γεώργιος του Αλαμάνου, η Λεμεσός, τα Φοινικάρια. Αχ, εκείνα τα Φοινικάρια. Ασπροβαμμένα σπίτια, φιλόξενα πλάσματα, φαγητά στον φούρνο, το μάτι να διαπερνά τους ορίζοντες. Μετά κόλλησα. Βάλτωσα. Θα μπορούσε να σας τα εξηγήσει καλύτερα ο Γιώργος Νταλάρας: «Δεν έκανα ταξίδια μακρινά, τα χρόνια μου είχαν ρίζες, ήταν δέντρα, που τα 'ντυσε με φύλλα η καρδιά, και τ' άφηνε ν' ανθίζουν μες στην πέτρα». Σάμπως, όμως, έκανα ταξίδια κοντινά; Όχι, βέβαια. Το πολύ πολύ μέχρι την πόλη και, εκεί, πνιγμένος στο άγχος, να βρίζω χυδαία όταν βρίσκω κόκκινο φανάρι ή άλλα αυτοκίνητα μπροστά μου και δη, αυτοκίνητα που κινούνται αργά σαν σαλιγκάρια. Ταξιδεύω, φυσικά, μέσα από τα βιβλία που διαβάζω αλλά, αλήθεια σας λέω, μετάνιωσα πικρά που κλείστηκα, που θάφτηκα καλύτερα, στο σπίτι και στέρησα τον εαυτό μου από εμπειρίες που, τώρα πια, θα παραμείνουν στη σφαίρα του απραγματοποιήτου. Και το Φοινί; Α, ναι, ξέρετε πόσες φορές υποσχέθηκα στο ζεύγος Πάμπου και Άντρης Χαραλάμπους και στο ζεύγος Λεωνίδα και Τούλας Μιχαήλ ότι θα πήγαινα εκεί, ως φιλοξενοούμενός τους, για ένα Σαββατοκύριακο; Να πούμε χίλιες φορές; Και δύο χιλιάδες φορές να πούμε, πάλι μέσα θα πέσουμε. Καθώς, λοιπόν, πληκτρολογώ τον πρόλογο για τη συνέντευξη της Νικόλ Νεοφύτου, γίνομαι 17, σκαρφαλώνω, σαν αϊλουρος, στο πράσινο λεωφορείο του πατέρα και προτού προλάβει να μας ανακοινώσει τον προορισμό, του λέω: «Μπαμπά, φύγαμε για Φοινί». Ο μπαμπάς με κοιτάζει απορημένος. «Για Φοινικάρια θέλεις να πεις». «Όχι, μπαμπά, για Φοινί θέλω να πω και, σε παρακαλώ, πάτα γκάζι. Με περιμένουν ο Πάμπος, η Άντρη, ο Λεωνίδας, η Τούλα, η Νικόλ και τα αποδόνια».

Πώς θα χαρακτηρίζατε με μία λέξη το Φοινί;
Παράδεισος.

Με περισσότερες λέξεις;
Ο δικός μου παράδεισος.

Εάν ανοίξετε το κουτί των παιδικών σας αναμνήσεων, ποιες εικόνες θα φέρετε στο φως;
Τις φωνές στην πλατεία, το σχολείο, τις μυρωδιές από τα ξύλα στο τζάκι, τις γιορτές, το Πάσχα

✓ **Οι φωνές στην πλατεία, το σχολείο, οι μυρωδιές από τα ξύλα στο τζάκι, οι γιορτές, το Πάσχα και πολλά άλλα**

✓ **Θα σας ξεναγούσα πρώτα στον καταρράκτη της Χαντάρας και μετά σε όλη την κοινότητα, από τη μία άκρη μέχρι την άλλη**

και πολλά άλλα.

Πώς ήσασταν ως μικρή; Φιλόδοξη, πειθαρχημένη, συγκρατημένη;
Αμφισβητούσα οτιδήποτε ερχόταν ως δοτό. Υπό αυτή την έννοια, ήμουν απείθαρχο παιδί.

Φαντάζομαι, όμως, ότι δεν ονειρευόσασταν να γίνετε κοινοτάρχης.
Όχι βέβαια. Αυτό προέκυψε χωρίς να το επιδιώξω.

Ποια ήταν η πρώτη σας ηρωίδα;
Η συγγραφέας Πηνελόπη Δέλτα. Μου αρέσει ο δυναμισμός που αποδίδει στους ήρωες και το γεγονός ότι χρησιμοποιεί στοιχεία της ιστορίας της Ελλάδας.

Στον κινηματογράφο, ποια ήταν η πρώτη σας ηρωίδα;
Η Wonder Woman.

Συμβολικά μιλώντας, δεν είστε κι εσείς μια μικρή ηρωίδα, με την έννοια ότι έχετε σπάσει τα στερεότυπα;
Τα στερεότυπα τα έχουν σπάσει ήδη οι γυναίκες που κατείχαν το ίδιο αξίωμα πριν από εμένα και, όχι, δεν είμαι ηρωίδα όπως και οποιοσδήποτε άντρας κοινοτάρχης δεν είναι ήρωας. Η ανάδειξη μιας γυναίκας σε μια θέση δεν θα πρέ-

πει πλέον να αποτελεί γυναικεία υπόθεση. Ηρωίδα θεωρώ την κάθε γυναίκα αγρότισσα, την κάθε μία που αποφάσισε να παραμείνει στην κοινότητα ή στην οποία κοινότητα, και να δημιουργήσει την οικογένειά της, ζώντας χωρίς τις διευκολύνσεις που προσφέρει ομολογουμένως η ζωή στην πόλη.

Τι κληρονομήσατε από τους γονείς σας;
Από τον μπαμπά μου κληρονόμησα τη μαχητικότητα και το πείσμα, και από τη μαμά μου την ευαισθησία και την ανάγκη να αγωνίζομαι για το δίκαιο και για αυτό που δεν αφορά απλώς τον εαυτό μου. Να είμαι ηθικά σωστή και να προστατεύω τη συνειδήσή μου. Μου έμαθαν και οι δύο να δουλεύω σκληρά για να αγγίξω τους στόχους μου, να μην τα παρατώ στις διακολίες και, επίσης, πώς να προσφέρω στους άλλους εκεί και όπου με χρειάζονται.

Πώς φαντάζεστε το Φοινί σε δέκα χρόνια από σήμερα;
Να είναι πιο κοντά στην πόλη, από άποψη προσβασιμότητας των υποδομών.

Σε είκοσι χρόνια;
Να είναι ακόμη πιο κοντά σε όσα

μόλις έχω αναφέρει.

Ας υποθέσουμε ότι έρχομαι τώρα στο χωριό σας. Πού θα με ξεναγήσετε αρχικά;
Στον καταρράκτη της Χαντάρας.

Και στη συνέχεια;
Σε όλη την κοινότητα, από τη μία άκρη μέχρι την άλλη.

Τι χάνουν οι κάτοικοι των πόλεων που δεν γνωρίζουν την ομορφιά της επαρχίας, της υπαίθρου αλλά, και γενικότερα, της φύσης;
Χάνουν, πέρα από την ελευθερία τους, την πραγματική επαφή με τη ζωή και τη φύση.

Μια και φτάσαμε έως εδώ, ποιος είναι ο χειρότερος εχθρός του περιβάλλοντος;
Πιστολέρο εχθρός, η απουσία συνείδησης και η αδιαφορία.

Ο πιστότερος σύμμαχος;
Πιστότερος σύμμαχος είναι η σωστή ενημέρωση και η επίγνωση ότι οι φυσικοί πόροι δεν είναι ανεξάντλητοι.

Χαρίστε μας μερικά από τα ενδιαφέροντά σας.
Πολλά ταξίδια, συμμετοχή στα κοινά, φωτογραφία και βόλτες με τετράτροχες.

Η πατρίδα είναι συναισθηματική ή γεωγραφική έννοια;
Στον μικρόκοσμο τους καθενός μας, η πατρίδα μπορεί να είναι τα συναισθήματα που ξυπνούν οι μυρωδιές, τα χρώματα και οι αναμνήσεις. Σε μια πατρίδα όμως υπό κατοχή, η πατρίδα πρέπει να έχει και γεωγραφική έννοια και σύνορα που έχουμε ευθύνη να τα φυλάμε σαν θεματοφύλακες.

Ποιος είναι ο ομορφότερος τόπος που είδατε ποτέ;
Το χωριό μου.

Ο μελωδικότερος ήχος που ακούσατε ποτέ;
Ο ήχος των αηδονιών που ακούω τα βράδια από το παράθυρό μου.

Ποια εποχή του χρόνου είναι ελκυστικότερο το Φοινί;
Σε όλες τις εποχές. Τον χειμώνα γιατί το χωριό ντύνεται στα λευκά. Επίσης, το Πάσχα, στο χωριό, είχε ανέκαθεν την τιμητική του. Και φυσικά το καλοκαίρι που έρχονται όλοι πίσω στα σπίτια τους και ζωντανεύουν τα πάντα.

Τι λείπει, κατά την άποψή σας, από το Φοινί;
Δεν πιστεύω ότι λείπει κάτι, όμως χρειάζεται νέους ανθρώπους με όρεξη για να το σπρώξουν ακόμα πιο μπροστά.